

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Πολύ
μακριά
πολύ
κοντά

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΑΠΟ ΤΗ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΤΩΝ 7 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ
ΑΝΤΙΓΥΠΩΝ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ
«ΠΡΙΝ ΕΡΘΕΙΣ ΕΣΥ»

ΤΖΟΤΖΟ ΜΟΪΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE ONE PLUS ONE
Από τις Εκδόσεις Penguin Books, Λονδίνο 2014

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πολύ μακριά, πολύ κοντά**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jojo Moyes

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρύσα Μπανιά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασαπίδης

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΙΡΑΣ ΤΙΤΛΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ:

Δημήτρης Χαροκόπος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχατά

© Jojo's Mojo Ltd, 2014

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Sarah Gibb

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2017, 6.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-1988-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΤΖΟΤΖΟ ΜΟΪΣ

Πολύ
μακριά
πολύ
κοντά

*Μετάφραση:
Χρύσα Μπανιά*

Στον Τσαρλς όπως πάντα

1

TZES

Η Τζέσικα Τόμας δεν μπορούσε να μη θεωρήσει ειρωνεία της τύχης το γεγονός ότι είχε χάσει την καλύτερη δουλειά που είχε ποτέ εξαιτίας ενός διαμαντιού. Όχι επειδή το έκλεψε, αλλά επειδή δεν το έκλεψε.

Η Τζες και η Νάταλι καθάριζαν το εξοχικό του κυρίου και της κυρίας Ρίτερ σχεδόν εδώ και τρία χρόνια, από τότε που το παραθεριστικό θέρετρο Μπίτσφροντ ήταν κάτι ανάμεσα σε παράδεισο και εργοτάξιο. Τότε που οι εργολάβοι υπόσχονταν στις οικογένειες των ντόπιων πρόσβαση στην πισίνα και διαβεβαίωναν τους πάντες ότι η αξιοποίηση θα έφερε οφέλη στη μικρή παραθαλάσσια πόλη τους, αντί να ρουφήξει όση ζωή τής είχε απομείνει. Το ζεύγος Ρίτερ ερχόταν συχνά. Κατέβαιναν από το Λονδίνο με τα παιδιά τους σχεδόν κάθε σαββατοκύριακο. Η κυρία Ρίτερ συνήθως περνούσε εδώ όλες τις διακοπές, ενώ ο άνδρας της έμενε στην πόλη. Περνούσαν τον περισσότερο χρόνο στην περιποιημένη μεγάλη παραλία, κι επισκέπτονταν τη μικρή πόλη μόνο για να βάλουν βενζίνη στο βανάκι τους ή να κάνουν ψώνια στο εκπρωτικό πάγκο. Η Τζες και η Νάταλι καθάριζαν το ευρύχωρο τεσσάρι με την ακριβή διακόσμηση δύο φορές την εβδομάδα, όταν η οικογένεια έμενε εκεί, και μία φορά όταν έλειπε.

Ήταν Απρίλιος και κρίνοντας από τα άδεια κουτιά χυμού και τις βρεγμένες πετσέτες, η οικογένεια Ρίτερ βρισκόταν στο

σπίτι. Η Νάταλι καθάριζε το μπάνιο της μεγάλης κρεβατοκάμαρας και η Τζες άλλαζε σεντόνια στα κρεβάτια, σιγοτραγουδώντας με το ραδιόφωνο που έπαιρναν μαζί τους στη δουλειά. Όταν τράβηξε την παπλωματοθήκη, άκουσε έναν ήχο σαν ριπή αεροβόλου μεγάλης ταχύτητας. Είχε μάθει να τον αναγνωρίζει εκεί όπου έμενε. Θα έβαζε στοίχημα όμως ότι στο Μπίτσφροντ δεν υπήρχαν αεροβόλα.

Το βλέμμα της έπεσε σε κάτι που γυάλιζε στο πάτωμα. Πλησίασε στο παράθυρο, έσκυψε κι έπιασε με τον αντίχειρα και τον δείκτη της ένα διαμαντένιο σκουλαρίκι. Το σήκωσε στο φως κι έπειτα πέρασε δίπλα, όπου η Νάταλι πεσμένη στα γόνατα έτριβε την μπανιέρα, ενώ γραμμές από σκούρο ιδρώτα διέγραφαν το περίγραμμα του σουτιέν της. Ήταν δύσκολο πρωινό.

«Κοίτα».

Η Νάταλι σηκώθηκε και μισόκλεισε τα μάτια. «Τι είναι αυτό;»

«Διαμάντι. Έπεσε από τα στρωσίδια του κρεβατιού».

«Αποκλείεται να είναι αληθινό. Είναι τεράστιο».

Έμειναν να κοιτούν το σκουλαρίκι, όσο η Τζες το στριφογυρούσε ανάμεσα στον δείκτη και στον αντίχειρα. «Η Λίζα Ρίτερ αποκλείεται να έχει ψεύτικα διαμάντια. Όχι με τόσα λεφτά που έχουν. Τα διαμάντια δεν κόβουν το γυαλί;» Το ακούμπησε δοκιμαστικά πάνω στο τζάμι του παραθύρου κι άρχισε να το κατεβάζει.

«Ωραία ιδέα, Τζες. Συνέχισε ώσπου να κόψεις το τζάμι». Η Νάταλι σηκώθηκε και ξέπλυne στη βρύση το πανί που κρατούσε. «Το πιο σημαντικό είναι πού βρίσκεται το άλλο;»

Τίναξαν τα σκεπάσματα, κοίταξαν κάτω από το κρεβάτι, χτένισαν το παχύ μπεζ χαλί πεσμένες στα τέσσερα, σαν αστυνομικοί στον τόπο του εγκλήματος. Στο τέλος η Τζες κοίταξε το ρολόι της. Οι δύο γυναίκες κοιτάχτηκαν και αναστέναξαν.

Ένα σκουλαρίκι. Ο σάνταρ εφιάλτης κάθε καθαριστριάς.

Όσο καθάριζαν σπίτια, είχαν βρει μεταξύ άλλων:

— Μια μασέλα.

— Ένα ινδικό χοιρίδιο που το είχε σκάσει.

— Μια βέρα χαμένη από καιρό (γι' αυτήν τους έδωσαν ένα κουτί σοκολατάκια).

— Μια φωτογραφία του Κλιφ Ρίτσαρντ με αυτόγραφο (δεν είχε σοκολατάκια γι' αυτήν· ο ιδιοκτήτης αρνήθηκε ότι γνώριζε το παραμικρό).

— Χρήματα. Όχι απλώς ψιλά, μα ένα ολόκληρο τρικοιάζ πορτοφόλι ξέχειλο σε πενηντόλιρα. Είχε πέσει πίσω από μια συρταριέρα. Όταν η Τζες το έδωσε στην πελάτισσα –κάποια κυρία Λίντερ που είχε νοικιάσει το διαμέρισμα τέσσερα του Μπίτσφροντ για τρεις μήνες το καλοκαίρι– εκείνη το κοίταξε κάπως έκπληκτη. «Κι αναρωτιόμουν πού είχε πέσει», είπε και το τσέπωσε χωρίς να κοιτάξει πίσω της, όπως θα έκανε με ένα χαμένο κοκαλάκι για τα μαλλιά ή ένα τηλεχειριστήριο.

Με εξαίρεση το ινδικό χοιρίδιο, η παράδοση πολύτιμων αντικειμένων δεν ήταν τόσο σπουδαία όσο θα νόμιζε κανείς. Ένα σκουλαρίκι ή ένα μάτσο χαμένα χαρτονομίσματα και οι πελάτες σου ρίχνουν ένα απροσδιόριστο λοξό βλέμμα και τα μάτια τους τρεμοπαίζουν, σαν να αναρωτιούνται αν έχεις τσεπώσει τα υπόλοιπα. Δε χωρούσε αμφιβολία ότι ο κύριος Ρίτερ θα υπέθετε πως είχαν πάρει το άλλο σκουλαρίκι. Ήταν από εκείνους τους ανθρώπους που τις έκαναν να νιώθουν ένοχες ακόμα και επειδή έμπαιναν στο σπίτι του. Κι αυτό μόνο τις μέρες που καταδεχόταν να αναγνωρίσει την ύπαρξή τους.

«Τι θα κάνουμε, λοιπόν;»

Η Νάταλι μάζευε την παπλωματοθήκη για να τη βάλει στα άπλυτα. «Αφησέ το στο κομοδίνο. Θα γράψουμε ένα σημείωμα και θα πούμε ότι δεν μπορέσαμε να βρούμε το άλλο». Πολλές φορές αφήναν ένα δυο σημειώματα στα σπίτια στα οποία έμπαιναν, για να πουν τι δουλειές είχαν κάνει. Ή για να υπενθυμίσουν ευγενικά ότι εκκρεμούσε η πληρωμή τους. «Είναι η αλήθεια».

«Να πούμε ότι τινάξαμε όλα τα σκεπάσματα;»

«Πες ό,τι θέλεις. Εγώ απλώς δε θέλω να σκεφτεί ότι το πήραμε».

Η Τζες έγραψε το σημείωμα και τοποθέτησε προσεκτικά το σκουλαρίκι πάνω στο χαρτί. «Μπορεί η κυρία Ρίτερ να έχει ήδη το άλλο και να χαρεί που το βρήκαμε».

Η γκριμάτσα της Νάταλι έδειχνε ότι ακόμα και σε μια πυρηνική καταστροφή, η Τζες θα προσπαθούσε να δει τη θετική πλευρά. «Πάντως, εγώ νομίζω ότι αν είχα στο κρεβάτι μου ένα διαμάντι μεγάλο σαν κορόμηλο, θα το πρόσεχα». Άφησε τα βρόμικα ρούχα να πέσουν στο πάτωμα έξω από την πόρτα της κρεβατοκάμαρας. «Λοιπόν, βάλε σκούπα στον διάδρομο κι εγώ θα αλλάξω τα σεντόνια στα κρεβάτια των παιδιών. Αν βιαστούμε λιγάκι, θα είμαστε στις έντεκα και μισή στους Γκόρντον».

Η Νάταλι Μπένσον και η Τζέσικα Τόμας καθάριζαν μαζί όλες τις καθημερινές εδώ και τέσσερα χρόνια, με την καθόλου εμπνευσμένη επωνυμία *Υπηρεσίες Καθαρισμού Μπένσον & Τόμας* γραμμένη στο λευκό βανάκι τους. Η Νάταλι είχε προσθέσει από κάτω το μήνυμα «Έχετε κάτι βρόμικο; Σας βοηθάμε», κι η φράση είχε μείνει εκεί για δύο ολόκληρους μήνες, προτού η Τζες της πει ότι οι μισές κλήσεις που δέχονταν ήταν τελείως άσχετες με το καθάρισμα σπιτιών.

Τώρα περίπου όλες οι δουλειές τους ήταν στο Μπίτσφροντ. Στη μικρή τους πόλη σχεδόν κανείς δεν είχε τα χρήματα –ή τη διάθεση– να προσλάβει καθαρίστριες, εκτός από τους γιατρούς, τον δικηγόρο και καμιά πελάτισσα σαν την κυρία Χάμφρεϊ, που η αρθρίτιδά της την εμπόδιζε να κάνει τις δουλειές μόνη της. Ήταν από κείνες τις ηλικιωμένες που πίστευαν ότι η καθαριότητα είναι μισή αρχοντιά· άλλοτε μετρούσε την αξία της ζωής της με κολληρισμένες κουρτίνες κι ένα φρεσκοκαθαρισμένο σκαλί στην είσοδο του σπιτιού. Καμιά φορά η Νάταλι και η Τζες υποψιάζονταν ότι η κυρία Χάμφρεϊ δεν έλεγε κουβέντα επί ένα σαρανταοκτάωρο και τα έλεγε όλα μαζεμένα στη μία ώρα που περνούσαν μαζί της. Τις Τετάρτες καθάριζαν το σπίτι της κυρίας Χάμφρεϊ μετά τις δουλειές στο Μπίτσφροντ, τους Ρίτερ και τους Γκόρντον και, αν στέκονταν τυχερές, όποια ακόμα εξοχική αγροικία είχε

καλέσει άλλη υπηρεσία καθαρισμού, αλλά δεν είχε εμφανιστεί.

Η Τζες τραβούσε την ηλεκτρική σκούπα στον διάδρομο, όταν άνοιξε η εξώπορτα. Η κυρία Ρίτερ φώναξε από κάτω: «Εσείς είστε, κορίτσια;»

Ήταν από κείνες που αποκαλούν κάθε γυναίκα, ακόμα και τη συνταξιούχο, «κορίτσι». «Το Σάββατο βγήκα με τα κορίτσια και περάσαμε τέλεια», έλεγε και τα μάτια της γίνονταν σκανταλιάρικα. Ή: «Πήγα, που λέτε, στο δωμάτιο των κοριτσιών...» Όμως τη συμπαθούσαν. Ήταν πάντα πρόσχαρη, χωρίς να επιδεικνύει τα χρήματά της. Και δεν τις αντιμετώπιζε ποτέ σαν καθαρίστριες.

Η Νάταλι και η Τζες κοιτάχτηκαν. Δύσκολο πρωινό, είχαν καθαρίσει ήδη δύο φούρνους (μα τι είδους άνθρωποι έψηναν χοιρινό στις διακοπές;) και το τσάι της κυρίας Χάμφρεϊ έτεινε προς το χρώμα και την πυκνότητα του βερνικιού για τις σκάλες.

Δέκα λεπτά αργότερα κάθονταν στο τραπέζι της κουζίνας και η Λίζα Ρίτερ έσπρωχνε προς το μέρος τους μια πιατέλα με μπισκότα. «Ελάτε, πάρτε. Αν τα φάτε εσείς, δε θα μπω στον πειρασμό». Ζούληξε μία ανύπαρκτη δίπλα λίπους πάνω από τη ζώνη του παντελονιού της. Η Νάταλι και η Τζες δεν είχαν καταλήξει ποτέ αν η κυρία Ρίτερ δούλευε. Ήταν μία γυναίκα ανάμεσα στα σαράντα και στα εξήντα κάτι, καλοδιατηρημένη, που πρόσεχε πολύ την εμφάνισή της. Τα βαμμένα καστανά μαλλιά της τα χτένιζε σε απαλά κύματα, έπαιζε τένις τρεις φορές την εβδομάδα, έκανε πιλάτες με προσωπικό γυμναστή και η Νάταλι είχε μια γνωστή στο τοπικό κέντρο αισθητικής που έλεγε ότι μία φορά τον μήνα περνούσε με κερί κάθε εκατοστό του κορμιού της.

«Τι κάνει ο Μάρτιν σου;»

«Ζει, απ' ό,τι ξέρω», απάντησε η Νάταλι.

«Α, ναι». Θυμήθηκε και κούνησε το κεφάλι της. «Μου το είπες. Θέλει να βρει τον εαυτό του, έτσι δεν είναι;»

«Ακριβώς».

«Δε σου πέρασε από το μυαλό ότι ίσως τον έχει βρει; Τόσο χρόνο είχε». Η κυρία Ρίτερ έκανε μια παύση και χαμογέλασε

συνωμοτικά στην Τζες. «Το κοριτσάκι σου; Έχει ακόμα τη μύτη χωμένη στο βιβλίο των μαθηματικών;»

«Πάντα».

«Τα δικά σου είναι καλά παιδιά. Εδώ στη γειτονιά είναι μερικές μανάδες που δεν ξέρουν τι κάνουν τα βλαστάρια τους όλη μέρα, στον λόγο μου. Τις προάλλες είδα τον Τζέισον Φίσερ και τους φίλους του να πετούν αυγά στα παράθυρα του Ντένις Γκρόβερ. Αν είναι δυνατόν! Αυγά!» Δύσκολα διακρινόταν από τη φωνή της αν την είχε σοκάρει περισσότερο η επιθετικότητα ή η σπατάλη των τροφίμων.

Είχε αρχίσει να λέει μια ιστορία για τη μανικιουρίστα της κι ένα σκυλάκι με ακράτεια, σταματώντας διαρκώς γιατί δεν μπορούσε να κρατήσει τα γέλια, όταν η Νάταλι έδειξε το κινητό της. «Μας πήρε η κυρία Χάμφρεϊ», είπε κι έσπρωξε πίσω την καρτέλα. «Πρέπει να πηγαίνουμε». Κατέβηκε από το σκαμπό και βγήκε στον διάδρομο για να φέρει το κασόνι με τα καθαριστικά.

«Το σπίτι δείχνει υπέροχο. Σας ευχαριστώ πολύ και τις δύο». Η κυρία Ρίτερ σήκωσε το χέρι και ίσιωσε τα μαλλιά της, χαμένη για λίγο σε σκέψεις. «Α, Τζες, πριν φύγετε, μήπως θα μπορούσες να με βοηθήσεις σε κάτι;»

Οι περισσότεροι πελάτες ήξεραν ότι τα χέρια της Τζες έπιαναν. Σχεδόν δεν περνούσε μέρα χωρίς να της ζητήσει κάποιος βοήθεια με τους αρμούς στα πλακάκια, με ένα κάδρο που ήθελε κρέμασμα, δουλειές που όλοι ορκίζονταν ότι δεν έπαιρναν πάνω από πέντε λεπτά. Την Τζες δεν την πείραζε. «Αν όμως είναι κάτι μεγάλο, ίσως χρειαστεί να ξανάρθω», είπε. Και να σας χρεώσω, πρόσθεσε από μέσα της.

«Όχι, όχι», απάντησε η Λίζα Ρίτερ πηγαίνοντας προς την πίσω πόρτα. «Απλώς θέλω λίγη βοήθεια με τη βαλίτσα μου. Πιάστηκε η πλάτη μου στο αεροπλάνο και χρειάζομαι κάποιον να μου την ανεβάσει».

«Αεροπλάνο;»

«Πήγα να δω την αδελφή μου στη Μαγιόρκα. Τώρα που τα παιδιά πήγαν στο πανεπιστήμιο, έχω πολύ ελεύθερο χρόνο. Μου

φάνηκε ωραία ιδέα να κάνω ένα μικρό διάλειμμα. Να 'ναι καλά ο Σάμιον, που τον άφησα μόνο του».

«Και πότε επιστρέψατε;»

Η κυρία Ρίτερ κοίταξε την Τζες ανέκφραστα. «Τώρα μόλις! Αφού με είδες!»

Χρειάστηκαν ένα δυο δευτερόλεπτα για να το συνειδητοποιήσει. Πάλι καλά που η κυρία Ρίτερ είχε ήδη βγει έξω στον ήλιο, γιατί η Τζες ένιωσε κυριολεκτικά να πανιάζει.

Αυτό ήταν το πρόβλημα με το καθάρισμα. Από τη μία ήταν καλή δουλειά – αν δε σε πείραζαν οι ξένοι λεκέδες και οι τούφες από τρίχες που έπρεπε να βγάζεις από ξένα μπάνια (κάτι που, παραδόξως, δεν την πείραζε). Την Τζες δεν την ενοχλούσε καν το γεγονός ότι οι περισσότεροι που νοίκιαζαν εξοχικό μάλλον ένιωθαν την υποχρέωση να ζουν σαν γουρουνία για μία εβδομάδα και να αφήνουν το σπίτι αχούρι, κάτι που δε θα ανέχονταν στο δικό τους σπίτι, μόνο και μόνο γιατί ήξεραν ότι θα ερχόταν καθαρίστρια. Μπορούσες να δουλέψεις μόνος, να οργανώσεις τα ωράριά σου, μέχρι και να διαλέξεις τους πελάτες στις καλές εποχές.

Παραδόξως, το πρόβλημα δεν ήταν οι κακοί πελάτες (και υπήρχε πάντα ένας τουλάχιστον κακός πελάτης), ούτε η βρομά, ούτε το γεγονός ότι όταν τρίβεις μια ξένη τουαλέτα, μένεις για κάποιο λόγο με την αίσθηση ότι βρίζεσαι ένα σκαλοπάτι πιο χαμηλά στην κλίμακα απ' ό,τι είχες σχεδιάσει. Δεν ήταν καν η διαρκής απειλή από τις άλλες εταιρείες, τα φυλλάδια κάτω από την πόρτα των πελατών και οι υποσχέσεις για χαμηλότερη χρέωση ανά ώρα. Ήταν ότι τελικά ανακάλυπτες πολλά περισσότερα για τη ζωή των άλλων απ' ό,τι θα ήθελες στην πραγματικότητα.

Η Τζες θα μπορούσε να μιλήσει για την κρυφή καταναλωτική συνήθεια της κυρίας Έλντριτζ: για τις αποδειξεις πανάκριβων παπουτσιών που έχωνε στο καλάθι του μπάνιου και τις σακούλες με τα αφόρετα ρούχα στην ντουλάπα της, με τις ετικέτες ακόμα πάνω. Μπορούσε να πει ότι η Λένα Τόμσον προσπαθού-

σε να κάνει παιδί εδώ και τέσσερα χρόνια και χρησιμοποιούσε δύο τεστ εγκυμοσύνης τον μήνα (οι φήμες έλεγαν ότι δεν έβγαζε το εσώρουχό της). Μπορούσε να πει ότι ο μισθός του κυρίου Μίτσελ στο μεγάλο σπίτι πίσω από την εκκλησία ήταν εξασήφιος (άφηνε τα μισθολόγιά του στο τραπέζι του χολ· η Νάταλι έπαιρνε όρκο ότι το έκανε επίτηδες) και ότι η κόρη του κάπνιζε κρυφά στο μπάνιο, παρατάσσοντας τα αποτοίγιαρά της σε τακτικές γραμμές στο περβάζι του παραθύρου.

Αν είχε τέτοια τάση, θα μπορούσε να δείξει ποιες γυναίκες έβγαιναν έξω άψογες, με τέλεια μαλλιά, βαμμένα νύχια κι ένα ελαφρύ συννεφάκι από πανάκριβο άρωμα, μα δεν είχαν πρόβλημα να αφήσουν ένα λερωμένο εσώρουχο σε κοινή θέα στο πάτωμα, ή ποια αγόρια άφηναν ξεραμένες πετσέτες και η Τζες χρειαζόταν τουλάχιστον λαβίδα για να τις πιάσει. Έπειτα υπήρχαν ζευγάρια που κοιμούνταν σε χωριστά κρεβάτια κάθε βράδυ, σύζυγοι που της ζητούσαν να αλλάξει τα σεντόνια στον ξενώνα, επιμένοντας χαρωπές ότι «τώρα τελευταία είχαν πολλούς καλεσμένους» και μπάνια που απαιτούσαν αντιασφυξιογόνα μάσκα και προειδοποίηση για επικίνδυνες ουσίες.

Κι έπειτα, κάπου κάπου ερχόταν μια συμπαθητική πελάτισσα όπως η Λίζα Ρίτερ και η Τζες πεταγόταν να βάλει ηλεκτρική σκούπα στο πάτωμά της και γύριζε στο σπίτι μ' ένα σωρό πληροφορίες, τις οποίες πραγματικά δεν ήθελε να μάθει ποτέ.

Η Τζες κοίταξε τη Νάταλι που έβγαινε κουβαλώντας το κασόνι με τα καθαριστικά και είδε με απόλυτη σαφήνεια τι θα επακολοιούσε. Είδε το κρεβάτι στον πρώτο όροφο, άψογα στρωμένο με καθαρά σεντόνια, τις γυαλισμένες επιφάνειες της τουαλέτας της κυρίας Ρίτερ, τα μαξιλαράκια αφρατεμένα και τακτικά στο καναπεδάκι κοντά στην τζαμαρία. Είδε το διαμάντι, εκεί όπου το είχε τοποθετήσει η ίδια, το μήνυμα που είχε αφήσει στη συρταριέρα: μια μικροσκοπική γυαλιστερή χειροβομβίδα.

«Νάταλι», είπε η Τζες ενώ περνούσε μπροστά της σέρονοντας τη βαλίτσα, «να σου πω ένα λεπτό;» Προσπάθησε να της τραβή-

Ξει το βλέμμα, αλλά η Νάταλι είχε καρφώσει τα μάτια στα παπούτσια της κυρίας Ρίτερ.

«Είναι φανταστικές οι μπαλαρίνες σας», είπε ξέπνοη.

«Σ' αρέσουν, Νάταλι; Τις αγόρασα στις διακοπές. Τις βρήκα σε πολύ καλή τιμή».

«Η κυρία Ρίτερ πήγε στην Ισπανία, Νατ», τόνισε επίμονα η Τζες και στάθηκε πλάι της. «Για να κάνει ένα διαλειμματάκι».

Η Νάταλι σήκωσε τα μάτια και χαμογέλασε. Τίποτα.

«Επέστρεψε σήμερα το πρωί».

«Τέλεια», είπε η Νάταλι ακτινοβολώντας.

Η Τζες ένιωσε τον πανικό να φουσκώνει μέσα της σαν παλίρροια. «Να σας πω, θα την ανεβάσω εγώ τη βαλίτσα», πρόσθεσε και πέρασε μπροστά από την κυρία Ρίτερ.

«Δε χρειάζεται!»

«Κανένα πρόβλημα». Αναρωτήθηκε αν η κυρία Ρίτερ είχε προσέξει την παράξενη έκφραση στο πρόσωπό της. Σκέφτηκε ότι προλάβαινε να ανέβει. Προλάβαινε να τρέξει στην κρεβατοκάμαρα, να πάρει το σκουλαρίκι, να το χώσει στην τσέπη και να βάλει τη Νάταλι στο αυτοκίνητο με μια σπρωξιά, πριν προφτάσει να πει τίποτα. Και η κυρία Ρίτερ δε θα το μάθαινε ποτέ. Θα αποφάσιζαν αργότερα τι να το κάνουν.

Ωστόσο, ακόμα και τη στιγμή που ορμούσε στην πίσω πόρτα, ένα κομμάτι της ήξερε ήδη τι θα συνέβαινε.

«Σας τα είπε η Τζες;»

Είχε ανέβει τη μισή σκάλα. Η φωνή της Νάταλι ακουγόταν από το ανοιχτό παράθυρο καθαρία σαν καμπάνα.

«Βρήκαμε το ένα σκουλαρίκι σας. Και φανταστήκαμε ότι βρήκατε το άλλο και το κρατήσατε».

«Ποιο σκουλαρίκι;» ρώτησε η κυρία Ρίτερ.

«Εκείνο με το διαμάντι. Μου φαίνεται ότι είναι δεμένο με πλατίνα. Έπεσε από τα σκεπάσματα του κρεβατιού. Είστε τυχερή που δεν το ρούφηξε η σκούπα».

Επικράτησε σύντομη σιωπή.

Η Τζες έκλεισε τα μάτια, στάθηκε εντελώς ακίνητη στη σκά-

λα και περιμένε να φτάσουν ταξιδεύοντας στ' αυτιά της οι αναπόφευκτες λέξεις.

«Πού να ξέρω εγώ ότι η κυρία Ρίτερ δεν έχει τρουπημένα αυτιά;»

Είχαν μπει στο βανάκι και είχαν σωριαστεί στις θέσεις τους. Η Νάταλι κάπνιζε. Το είχε κόψει πριν από έξι εβδομάδες για τέταρτη φορά.

«Δεν κοιτάω τον κόσμο στα αυτιά. Εσύ τους κοιτάς στα αυτιά;»

«Μάλλον κάνατε κάποιο λάθος», είχε πει η Λίζα Ρίτερ με φωνή λίγο τρεμάμενη από την προοσπάθεια, καθώς το κρατούσε στο χέρι της. «Θα είναι της κόρης μου, από την τελευταία φορά που ήρθε στο σπίτι. Έχει ακριβώς τα ίδια».

«Φυσικά», απάντησε η Τζες. «Μάλλον θα το κλότσησε κάποιον παπούτσι. Το καταλάβαμε ότι κάτι τέτοιο θα έγινε». Κι εκείνη τη στιγμή, όταν η κυρία Ρίτερ της γύρισε την πλάτη, η Τζες κατάλαβε ότι αυτό ήταν. Κανείς δε σε ευχαριστεί όταν γίνεσαι άγγελος κακών ειδήσεων.

Κανείς δε θέλει μια καθαρίστρια που να γνωρίζει τα άπλυτά του.

«Ουδόντα λίρες την εβδομάδα βρέξει χιονίσει. Και άδεια μετ' αποδοχών». Η Νάταλι έβγαλε μια ξαφνική τσιρίδα. «Να πάρει και να σηκώσει. Αυτή τη στιγμή θέλω να βρω σε ποια τσούλα ανήκει ετούτο το ηλίθιο σκουλαρίκι και να την κάνω του αλατιού. Εξαιτίας της χάσαμε την καλύτερη δουλειά μας».

«Ίσως δεν ήξερε ότι είναι παντρεμένος».

«Πώς δεν το ήξερε». Πριν γνωρίσει τον Ντιν, η Νάταλι είχε περάσει δύο χρόνια με έναν άνδρα που, όπως αποδείχθηκε, είχε όχι μία αλλά δύο οικογένειες στην άλλη πλευρά του Σαουθάμπτον. «Κανέναν ανύπαντρο άνδρα δε βάζει τα μαξιλαράκια στο κρεβάτι του σύμφωνα με το χρώμα».

«Ο Νιλ Μπρούστερ έτσι τα βάζει», είπε η Τζες.

«Ο Νιλ Μπρούστερ έχει μια συλλογή δίσκων που είναι εξήντα επτά τοις εκατό Judy Garland και τριάντα τρία τοις εκατό Pet Shop Boys».

Στην άκρη του δρόμου ένα υπερβολικά ντυμένο νήπιο έπεσε αργά στο έδαφος σαν δέντρο και, ύστερα από μια σύντομη σιωπή, ακούστηκε ένα αδύναμο κλάμα. Η μητέρα του, που ισορροπούσε τέλεια στην αγκαλιά της δύο τεράστιες σακούλες με ψώνια, στάθηκε και το κοίταξε με βουβή απελπισία.

«Άκου, είδες τι είπε την προηγούμενη εβδομάδα – θα προτιμούσε να διώξει την κομμώτρια παρά εμάς».

«Παρά “τις καθαρίστριες”. Άλλο αυτό. Δεν τη νοιάζει αν είμαστε εμείς ή κάποια άλλη εταιρεία καθαρισμού». Η Νάταλι κούνησε το κεφάλι της. «Όχι. Από δω και μπρος θα είμαστε πάντα για κείνη οι καθαρίστριες που ξέρουν την αλήθεια για τον άνδρα της. Για γυναίκες σαν κι αυτήν έχει σημασία. Τις νοιάζουν τα προσχήματα, έτσι δεν είναι;»

Η μητέρα άφησε τις σακούλες κι έσκυψε να σηκώσει το νήπιο. Λίγο πιο κάτω ο Τέρι Μπλάκστοουν ξεπρόβαλε κάτω από το καπό του Ford Focus του, το οποίο είχε να το κινήσει δεκαοκτώ μήνες, και κοίταξε να δει από πού προερχόταν αυτός ο θόρυβος.

Η Τζες ακούμπησε τα ξυπόλυτα πόδια της στο ταμπλό του οχήματος κι έχωσε το πρόσωπο στα χέρια της. «Γαμώτο. Από πού θα τα βγάλουμε τώρα αυτά τα χρήματα, Νατ; Ήταν η καλύτερη δουλειά μας».

«Το σπίτι ήταν άψογο. Βασικά, ήθελε ένα ξεσκόνισμα δύο φορές την εβδομάδα». Η Νάταλι κοίταξε από το παράθυρο.

«Και μας πλήρωνε πάντα στην ώρα μας».

«Άσε που μας έδινε και πράγματα».

Η Τζες έβλεπε διαρκώς το διαμαντένιο σκουλαρίκι. Γιατί δεν το είχαν απλώς αγνοήσει; Θα ήταν καλύτερα αν το έκλεβε μία από τις δυο τους. «Ωραία, λοιπόν, η κυρία Ρίτερ θα μας διώξει. Πρέπει να αλλάξουμε θέμα, Νατ. Δε με παίρνει να πάω κλαμμένη για δουλειά στην παμπ».

«Λοιπόν, πήρε τηλέφωνο ο Μάρτι αυτή την εβδομάδα;»

«Να αλλάξουμε θέμα, είπα, όχι να μιλήσουμε γι' αυτό».

«Καλά. Σε πήρε όμως;»

Η Τζες αναστέναξε. «Ναι».

«Εξήγησε γιατί δεν πήρε την περασμένη εβδομάδα;» επέμεινε η Νάταλι και κατέβασε τα πόδια της Τζες από το ταμπλό.

«Όχι». Η Τζες ένιωθε το βλέμμα της Νάταλι. «Και όχι, δεν έστειλε χρήματα».

«Αν είναι δυνατόν. Πρέπει να απαιτήσεις διατροφή. Δεν γίνεται να συνεχίσεις έτσι. Πρέπει να στείλει χρήματα, είναι και δικά του παιδιά».

Ήταν παλιά διαφωνία. «Δεν... δεν είναι καλά ακόμα», είπε η Τζες. «Δεν μπορώ να τον πιέσω περισσότερο. Δεν έχει βρει δουλειά ακόμα».

«Ναι, αλλά τώρα θα χρειαστείς χρήματα. Μέχρι να βρούμε κάποια άλλη δουλειά σαν της Λίζας Ρίτερ. Ο Νίκι πώς τα πάει;»

«Πήγα στο σπίτι του Τζέισον Φίσερ για να μιλήσω στη μαμά του».

«Με κοροϊδεύεις; Εγώ τα κάνω πάνω μου μ' αυτή τη γυναίκα. Τι σου είπε, θα τον πείσει να αφήσει ήσυχο τον Νίκι;»

«Περίπου».

Χωρίς να παίρνει τα μάτια της από την Τζες, η Νάταλι χαμήλωσε το πιγούνι.

«Μου είπε ότι αν ξαναπατήσω στο σπίτι της, θα με κάνει τόπι στο ξύλο. Κι εμένα και τα... κάτσε να δεις πώς τα είπε... “τα φρικιά που έχω για παιδιά”». Η Τζες κατέβασε τον καθρέφτη του συνοδηγού, κοίταξε τα μαλλιά της και τα έπιασε σε αλογοουρά. «Α, ναι, και μετά πρόσθεσε ότι ο Τζέισόν της δεν πειράζει ούτε μύγα».

«Δεν εκπλήσσομαι».

«Δεν πειράζει. Είχα μαζί μου τον Νόρμαν. Και να 'ναι καλά, τα έκανε ακριβώς πλάι στο Τογιότα τους, κι εγώ για κάποιο λόγο ξέχασα ότι είχα μια πλαστική σακούλα στην τσέπη μου».

Η Τζες σήκωσε ξανά τα πόδια της στο ταμπλό.

Η Νάταλι της τα κατέβασε πάλι και σκούπισε το ταμπλό με ένα βρεγμένο πανί. «Σοβαρά τώρα, Τζες. Πόσο καιρό λείπει ο Μάρτι; Δύο χρόνια; Πρέπει να ξαναφτιάξεις τη ζωή σου. Είσαι νέα. Δεν μπορείς να περιμένεις να καταλάβει τι του γίνεται», είπε με έναν μορφασμό.

«Να ξαναφτιάξω τη ζωή μου. Ωραία το λες».

«Ο Λιάμ Σταμπς σε γουστάρει. Γιατί δεν τα φτιάχνεις μαζί του;»

«Γιατί οποιοδήποτε πιστοποιημένο ζεύγος χρωμοσωμάτων Χ θα τα έφτιαχνε με τον Λιάμ Σταμπς». Η Τζες έκλεισε το παράθυρο. «Δε διαβάζω καλύτερα κανένα βιβλίο; Κι άλλωστε, νομίζω ότι τα παιδιά έχουν ήδη βιώσει αρκετή αναστάτωση, για να παίξουν το παιχνίδι “να σου γνωρίσω τον καινούργιο θείο”. Λοιπόν», σήκωσε τα μάτια στον ουρανό και σούφρωσε τη μύτη της, «πρέπει να φτιάξω το τσάι και να ετοιμαστώ για την παμπ. Πριν φύγω, θα κάνω μερικά τηλεφωνήματα στα γρήγορα, για να δω μήπως κάποιος πελάτης χρειάζεται καμιά έκτακτη δουλειά. Και ποτέ δεν ξέρεις, μπορεί να μη μας διώξει».

Η Νάταλι κατέβασε το παράθυρο κι άφησε ένα μεγάλο συννεφάκι καπνού. «Όπως τα λες, Ντόροθι. Και η επόμενη δουλειά μας θα είναι να καθαρίσουμε τη Σμαραγδένια Πόλη στο τέλος του Δρόμου με τα Κίτρινα Τούβλα».

Στον αριθμό δεκατέσσερα της λεωφόρου Σίκοουβ αντηχούσαν μακρινές εκρηξίσεις. Η Τάνζι είχε υπολογίσει πρόσφατα ότι από τότε που είχε κλείσει τα δεκαέξι, ο Νίκι είχε περάσει το ογδόντα οκτώ τοις εκατό του ελεύθερου χρόνου του στο δωμάτιό του. Η Τζες δεν του έδινε άδικο.

Άφησε το κασόνι με τα καθαριστικά στον διάδρομο, κρέμασε το παλτό, ανέβηκε στον πρώτο όροφο νιώθοντας τη γνώριμη, ελαφριά απελπισία για το χαλί που κόντευε να λιώσει τελείως κι έσπρωξε την πόρτα του. Ο Νίκι φορούσε ακουστικά και πυροβολούσε κάποιον· η μυρωδιά του χόρτου ήταν τόσο δυνατή, ώστε η Τζες κόντεψε να ζαλιστεί.

«Νίκι», είπε και κάποιος εξεοργάγη μέσα σε μια βροχή από σφαίρες. «Νίκι». Τον πλησίασε και του τράβηξε τα ακουστικά, κι αυτός γύρισε με έκφραση κάπως σαστισμένη, σαν να τον είχαν ξυπνήσει απότομα. «Τι έγινε, σκοτώνεσαι στο διάβασμα;»
«Έκανα ένα διάλειμμα από την επανάληψη».

Η Τζες σήκωσε ένα τασάκι και του το έδειξε. «Νόμιζα ότι τα είχαμε πει αυτά».

«Από χθες το βράδυ είναι. Δεν μπορούσα να κοιμηθώ».

«Όχι μέσα στο σπίτι, Νίκι». Δεν είχε νόημα να του πει να μην το κάνει καθόλου. Όλα τα παιδιά στην περιοχή το έκαναν. Η Τζες έλεγε στον εαυτό της ότι ήταν τυχερή που το δικό της είχε αρχίσει μόλις στα δεκαπέντε.

«Γύρισε η Τάνζι;» Η Τζες έσκυψε να μαζέψει σκόρπιες κάλτσες και κούπες από το πάτωμα.

«Όχι. Να μην το ξεχάσω: μετά το μεσημεριανό τηλεφώνησαν από το σχολείο».

«Τι;»

Ο Νίκι πληκτρολόγησε κάτι στον υπολογιστή κι έπειτα γύρισε να την κοιτάξει. «Δεν ξέρω. Κάτι για το σχολείο».

Μόνο τότε το πρόσεξε. Σήκωσε μια τούφα από τα βαμμένα μαύρα μαλλιά του και είδε ένα πρόσφατο σημάδι στο ζυγωματικό. Ο Νίκι έκανε πίσω. «Είσαι καλά;»

Εκείνος σήκωσε τους ώμους και κοίταξε αλλού.

«Σε κυνήγησαν πάλι;»

«Δεν έχω τίποτα».

«Γιατί δε με πήρες τηλέφωνο;»

«Δεν είχα μονάδες». Ακούμπησε πίσω κι έριξε μια εικονική χειροβομβίδα. Στην οθόνη ξεερράγη μια πύρινη μπάλα. «Ο αριθμός είναι πάνω στο τραπέζι. Αν είναι για μένα, την Παρασκευή ήμουν εκεί. Μάλλον δε με είδαν». Φόρεσε ξανά τα ακουστικά και γύρισε στην οθόνη.

Ο Νίκι είχε έρθει να μείνει μόνιμα με την Τζες πριν από οκτώ χρόνια. Ήταν γιος του Μάρτι και της Ντέλα, μιας γυναίκας με την οποία έβγαине για λίγο στην εφηβεία του. Ο Νίκι είχε φτάσει σιωπηλός και δύσπιστος, με αδύνατο, ψηλόλιγνο σώμα και άπειρη όρεξη. Η μητέρα του είχε κάνει νέες παρέες και τελικά είχε εξαφανιστεί κάπου στα Μίντλαντς με έναν άνδρα που λεγόταν Μεγάλος Αλ, ο οποίος δεν κοιτούσε κανέναν στα μά-

τια κι έσφιγγε μονίμως ένα κουτάκι μπύρας στην υπερμεγέθη παλάμη του σαν χειροβομβίδα. Είχαν βρει τον Νίκι να κοιμάται στην αποθήκη του σχολείου και όταν τηλεφώνησαν ξανά οι κοινωνικοί λειτουργοί, η Τζες είπε ότι μπορούσε να έρθει στο σπίτι τους. «Αυτό σου έλειπε τώρα», είχε πει η Νάταλι. «Άλλο ένα στόμα να ταΐζεις».

«Είναι θετός μου γιος».

«Τον έχεις δει δύο φορές μέσα σε τέσσερα χρόνια. Και δεν έχεις κλείσει καν τα είκοσι».

«Εντάξει, έτσι είναι οι οικογένειες στην εποχή μας. Δεν είναι όλες πυρηνικές».

Αργότερα αναρωπιόταν καιιά φορά αν ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι· αν αυτό είχε κάνει τον Μάρτι να παραιτηθεί από κάθε ευθύνη για την οικογένειά του. Μα ο Νίκι ήταν καλό παιδί κάτω από τα εβένινα μαλλιά και το αϊλάινερ. Ήταν γλυκός με την Τάνζι και τις καλές μέρες κουβέντιαζε, γελούσε και κάπου κάπου άφηνε την Τζες να τον αγκαλιάζει, έστω κι αμήχανα, κι εκείνη χαιρόταν που τον είχε, αν και καιιά φορά ένιωθε ότι κατά βάση είχε αποκτήσει άλλο ένα άτομο για το οποίο έπρεπε να ανησυχεί.

Βγήκε στον κήπο με το τηλέφωνο και πήρε βαθιά ανάσα, το στομάχι της είχε γίνει κόμπος από το άγχος. «Ναι... γεια σας. Είμαι η Τζέσικα Τόμας. Με ειδοποίησαν να σας τηλεφωνήσω».

Παύση.

«Αν πρόκειται για τον Νίκι, έχω κοιτάξει το πρόγραμμα των ωρών μελέτης του. Είπε ότι του επιτρέπετε να κάνει τις επαναλήψεις στο σπίτι και νόμιζα ότι έτσι είχαν κανονίσει να...»

«Κυρία Τόμας, σας καλέσαμε για την Τάνζι».

Μια σουβλιά πανικού. Η Τζες έριξε μια ματιά στον αριθμό, προσπαθώντας να καταλάβει. «Για την Τάνζι; Υπάρχει... υπάρχει κάποιο πρόβλημα;»

«Με συγχωρείτε. Έπρεπε να το πω εξαρχής. Ο κύριος Τσβάνγκαραι είμαι, ο μαθηματικός της».

«Μάλιστα». Η Τζες τον έφερε στο μυαλό της: ήταν ένας ψη-

λός άνδρας με γκριζο κοστούμι και όψη που θύμιζε διευθυντή γραφείου κηδειών.

«Ήθελα να σας μιλήσω, γιατί πριν από μερικές εβδομάδες έκανα μια πολύ ενδιαφέρουσα συζήτηση με έναν παλιό συνάδελφο που δουλεύει στο Σεντ Αν».

«Ποιο Σεντ Αν;» Η Τζες συνοφρυώθηκε. «Το ιδιωτικό σχολείο;»

«Ναι. Έχουν ένα πρόγραμμα υποτροφιών για παιδιά που είναι εξαιρετικά προικισμένα στα μαθηματικά. Και, όπως ξέρετε, έχουμε ήδη χαρακτηρίσει την Τάνζι ως προικισμένη και ταλαντούχα».

«Επειδή είναι καλή στα μαθηματικά».

«Δεν είναι απλώς καλή. Ακούστε, την προηγούμενη εβδομάδα τής δώσαμε να γράψει ένα διαγώνισμα. Δεν ξέρω αν σας το ανέφερε. Σας έστειλα μια επιστολή, αλλά δεν ξέρω αν την είδατε».

Η Τζες κοίταξε τον ουρανό μισοκλείνοντας τα μάτια. Γλάροι στροβιλίζονταν και βουτούσαν στο γκριζο φόντο. Λίγους κήπους πιο κάτω ο Τέρι Μπλάκστοουν είχε αρχίσει να τραγουδά στη μουσική ενός ραδιοφώνου. Έλεγαν ότι έκανε το πλήρες σόου του Rod Stewart, όταν πίστευε ότι δεν τον έβλεπε κανείς.

«Πήραμε τα αποτελέσματα σήμερα το πρωί. Και η Τάνζι πήγε καλά. Εξαιρετικά καλά. Κυρία Τόμας, αν συμφωνείτε, θα ήθελαν να περάσει από συνέντευξη για μια επιχορηγούμενη θέση».

«Επιχορηγούμενη θέση;» Η Τζες καταλάβαινε ότι επαναλάμβανε σαν παπαγάλος.

«Για ορισμένα παιδιά εξαιρετικών ικανοτήτων το Σεντ Αν προσφέρεται να παραιτηθεί από ένα σημαντικό ποσοστό των διδάκτρων. Αυτό σημαίνει ότι η Τάνζι θα λάβει εξαιρετη εκπαίδευση. Κυρία Τόμας, η κόρη σας έχει φοβερή ικανότητα στα μαθηματικά. Πιστεύω ακράδαντα ότι θα μπορούσε να είναι σπουδαία ευκαιρία για κείνη».

«Το Σεντ Αν; Μα... θα πρέπει να παίρνει λεωφορείο για να διασχίζει όλη την πόλη. Θα χρειαστεί στολή, εξοπλισμό. Δε θα... δε θα ξέρει κανέναν».

«Θα κάνει φίλους. Αυτά όμως είναι λεπτομέρειες, κυρία Τόμας. Ας περιμένουμε να δούμε τι θα προτείνει το σχολείο. Η Τάνζι είναι ένα εξαιρετικά ταλαντούχο κορίτσι». Έκανε μια παύση. Όταν είδε ότι η Τζες δεν έλεγε τίποτα, χαμήλωσε τη φωνή: «Κυρία Τόμας, διδάσκω μαθηματικά εδώ και είκοσι δύο χρόνια. Και πρώτη φορά συναντώ ένα παιδί που καταλαβαίνει τις μαθηματικές έννοιες όπως η Τάνζι. Πιστεύω ότι μάλλον έχει ξεπεράσει το σημείο στο οποίο μπορώ εγώ να της διδάξω κάτι. Αλγόριθμοι, πιθανότητες, πρώτοι αριθμοί...»

«Ωραία, κάπου εδώ σας χάνω, κύριε Τσβάνγκαραϊ. Θα κρατήσω ότι η Τάνζι είναι προικισμένη και ταλαντούχα».

Ακουστήκε ένα γέλακι. «Θα είμαστε σε επαφή».

Η Τζες κατέβασε το ακουστικό και κάθισε βαριά στην άσπρη πλαστική καρέκλα του κήπου που είχαν βρει εκεί, όταν είχαν μετακομίσει στο σπίτι, και που τώρα πια είχε ένα λεπτό γυαλιστερό στρώμα από σμαραγδένια βρύα. Έμεινε να κοιτά το κενό, είδε από το παράθυρο τις κουρτίνες που ο Μάρτι πάντα θεωρούσε πολύ έντονες, το κόκκινο πλαστικό τρίκυκλο που δεν είχε καταφέρει ποτέ να ξεφορτωθεί, τα αποτσίγαρα της διπλανής πόρτας που κάλυπταν το μονοπάτι της σαν χαρτοπόλεμος, τις σάπιες σανίδες στον φράχτη, εκεί όπου επέμενε να χώνει το κεφάλι του ο σκύλος. Παρά την ειλικρινά υπέρμετρη αισιοδοξία της, όπως την έλεγε η Νάταλι, η Τζες κατάλαβε ότι τα μάτια της είχαν γεμίσει απρόσμενα με δάκρυα.

Όταν φεύγει ο πατέρας των παιδιών σου, είναι πολλά τα δυσάρεστα πράγματα: το θέμα των χρημάτων, ο καταπιεσμένος θυμός των παιδιών σου, ο τρόπος με τον οποίο σου φέρονται πια οι περισσότερες ζευγαρωμένες φίλες σου, που σε βλέπουν σαν καμιά αντροχωρίστρα. Αλλά το χειρότερο απ' όλα αυτά, χειρότερο και από τον ατέλειωτο, ανελέητο, εξουθενωτικό οικονομικό αγώνα που απορροφά όλη σου την ενέργεια, είναι το ότι όταν είσαι ένας μόνο γονιός και νιώθεις τελείως έξω από τα νερά σου, ζεις στο πιο μοναχικό μέρος του κόσμου.

Μια γυναίκα που μεγαλώνει μόνη τη χαστική οικογένειά της.
Ένας παράξενος ξένος. Μια ακαταμάχητη ιστορία αγάπης
από τη συγγραφέα των μεγάλων επιτυχιών, ΠΡΙΝ ΕΡΘΕΙΣ ΕΣΥ
και ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΣΕΝΑ, Τζότζο Μόις.

Σκέψου το εξής υποθετικό σενάριο: η ζωή σου είναι χάλια. Μαύρα χά-
λια. Ο σύζυγός σου έχει γίνει καπνός, ο έφηβος γιος του συζύγου σου,
τον οποίο μεγαλώνεις εσύ, είναι θύμα bullying, και στην κόρη σου,
μαθηματική ιδιοφυΐα, παρουσιάζεται μια μοναδική ευκαιρία να δια-
κριθεί, την οποία δεν μπορείς να πληρώσεις. Αυτή είναι πάνω κάτω η
ζωή της Τζες: μέχρι τη στιγμή που εμφανίζεται ο «ιππότης με το άσπρο
άλογο» και προσφέρεται να τη σώσει. Βέβαια, στην περίπτωσή της ο
ιππότης είναι ο Σπασίκλας Εντ, ο ενοχλητικός εκατομμυριούχος με την
εταιρεία πληροφορικής, στου οποίου το εξοχικό εργάζεται ως καθαρί-
στρια. Ο Εντ, όμως, έχει κι αυτός τα δικά του προβλήματα. Προσφέρεται
να βοηθήσει τη δυσλειτουργική αυτή οικογένεια και να τους πάει με
το αυτοκίνητό του στη Μαθηματική Ολυμπιάδα, αλλά αισθάνεται ότι
αυτή είναι η πρώτη ανιδιοτελής πράξη που έχει κάνει εδώ και πολλά
χρόνια... Ίσως να είναι και η μοναδική ανιδιοτελής πράξη που έχει κά-
νει ποτέ.

*Η Τζότζο Μόις στα καλύτερά της. Θα γελάσετε, θα κλάψετε και, μόλις
τελειώσετε, θα θέλετε να το ξαναδιαβάσετε!*

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ. 19109

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η